

Prijmi svetlo a buď svetlom

Sviatok Obetovania Pána – Hromníc je akýmsi dozvukom Vianoc. Sviečky sa z vianočného stromčeka akoby presťahovali do našich rúk. Vianočná pieseň vďaka ešte tento krát hlaholí, že v tajomstve vteleného Slova zažiarilo nášmu duchovnému zraku nové svetlo Božej slávy. Pripomeňme si ešte raz túto noc, ktorá sa premenila na jasný deň, keď v náruči Božej Matky zažiarilo Dieťa – Svetlo na osvietenie národov. Je to spoločný sviatok Syna a Matky.

Ježiš bol obetovaný Bohu ako kedysi Samuel. Svedkami tejto udalosti sa stali Simeon a Anna, vierohodní svedkovia „proroci“, ktorí zo svojho povolania prehovorili v Božom mene. Obetovanie Ježiša v chráme sa stalo akýmsi prvým jeho zjavením predstaviteľom židovského národa.

Stretnutie starca Simeona s Pannou Máriou, prinášajúcou Ježiša, predstavuje stretnutie sa dvoch Zmlúv, dvoch Zákonov: „Starého, ktorý odchádza, a Nového, ktorý sa už narodil. Prorocké mesiášske predpovede sa už začínajú naplňať. Započaté dielo čaká ešte na ďalšie prejavy Božej lásky. Liturgia tohto sviatku sa pohybuje medzi „už“ a „ešte nie“. Ježiš, ktorý je prinesený do chrámu chce byť tam, kde ide o jeho Otca, - začína svoje poslanie: „Hľa, tu som, aby som plnil Otcovu vôľu“. To bude postoj Ježiša a toto charakterizuje udalosť obetovania Ježiša v chráme. Kristus prináša spásu, a preto nie je možné, aby niekto okolo neho prešiel len tak bez povšimnutia.

Kristus je teda našim svetlom, našou radosťou a našou spásou.

Krstná liturgia má nádherný symbolický úkon. Rodičia alebo krstní rodičia zapalujú krstnú sviecu svojho dieťaťa od veľkonočnej sviece – paškálu. Majú si pri tom uvedomiť, že majú svietiť a hriať svetlom svojho príkladného života svojmu dieťaťu,

aby z neho vyrastal dobrý člen veľkej rodiny Božích detí.

Pri požehnávaní sviečok si rozžneme svoje sviečky jeden od druhého a tá prvá dostane svetlo od paškálu pri oltári. V tomto úkone odovzdávania svetla je zahrnuté celé poslanstvo tohto sviatku: prijmite svetlo a buďte svetlom iným!

A ešte si všimnime: keď sa od jednej sviečky rozžala tá druhá, plameň tej prvej sa ani v najmenšom nezmenšil, neoslabil sa tým, že svoje svetlo odovzdal inej sviečke. Ale práve naopak – v okamžiku predania sa plameň ešte zväčšil. Jedna svieca môže zapáliť mnoho iných sviec bez toho, aby stratila svoju pôvodnú silu. A tak je to aj s nami ľuďmi. Ak sa snažíme byť takouto sviecou a tak vnášať svetlo okolo seba do temných kútov tohto sveta, iným pomôžeme a sami o nič neprídeme. Ba oveľa viac tým ešte získame.

A nebuďme malomyselní, že to svetlo nie je najlepšie, že nemáme kvalitu nejakého „superkresťana“. Už stáročia pred príchodom Krista to vedel a pekne o tom povedal autor Knihy prísloví: „Ty sa možno považuješ za úplne bezvýznamného človeka, ale v Božích očiach si dôležitý a môžeš sa stať Pánovým svetlom. - Aj keď je tvoje svetlo slabé, môže nim Boh vo svojej múdrosti osvietiť iných, dokonca i takých, ktorí ťa prevyšujú svojimi schopnosťami a talentom. Potom je dobro, ktoré oni vykonávajú aj tvojou zásluhou. – Neschovávajú svoje svetlo pod vedro, ale prines ho tam, kde je to potrebné“.

Z rúk Matky Cirkvi prijmeme do svojich rúk Máriinu sviečku. Nech nás teda tento sviatok naplní radosťou a chuťou: že sa chceme stať svetlom pre ľudí okolo nás. Ďakujme Bohu za Kristov príchod medzi nás, za jeho obetu za jeho svetlo, ktoré nás osvecuje a sprevádza.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

Giotto Di Bondone 1266-1337
OBETOVANIE PÁNA

R.: *Moje ústa, Pane, budú hlásať tvoju spásu.*

1. *V teba, Pane, som dúfal; nebudem zahanbený naveky.*
2. *Vo svojej spravodlivosti ma vyslobod' a zachráň, nakloň ku mne svoj sluch a pomôž mi.*
- R.
3. *Buď mi ochrannou skalou a opevneným hradom na moju záchranu;*
4. *veď ty si moja opora a moje útočisko. Bože môj, vytrhni ma z ruky hriešnika.*
- R.
5. *Lebo ja, Pane, túžim za tebou, ty, Pane, si moja nádej od mojej mladosti.*
6. *Od matkinho lona mám v tebe oporu, od života matky si mojím ochrancom.*
- R.
7. *Moje ústa budú hlásať tvoju spravodlivosť a tvoju spásu deň čo deň.*
8. *Bože, ty si ma poučal od mojej mladosti a ja až doteraz ohlasujem tvoje diela zázračné.*
- R.

Prijat', alebo odmietnuť!?

Kardinál Špidlík zvyčajne začínal prednášky vtípnou otázkou: „Kto bol prvým teológom?“ Keď študenti prišli v dohadoch až po Adama, profesor Špidlík víťazoslávne zahlásil: „Nie Adam, ale diabol v raji! Lebo nehovoril s Bohom, ale o Bohu.“ Niečo podobné sa stalo aj Ježišovi v rodnom Nazarete. Kým spolurodáci počuli hovoriť o ňom a jeho skutkoch, boli plní nadšenia. Keď však Ježiš začal od nich vyžadovať vieru, nadšenie sa zmenilo na nenávisť. Aby nemuseli odstrániť svoju malovernosť, rozhodli sa odstrániť radšej toho, kto im ju pripomínal.

Viera nie je len súhlas mysle s náboženskou pravdou. Viera je konanie podľa Božej pravdy. S teóriou možno súhlasiť alebo o nej donekonečna dišputovať. Skutok možno buď vykonať, alebo nevykonať, uveriť a vykročiť, alebo zostať stáť. Paradoxne riziko uspokojiť sa len s teóriou najviac hrozí práve tým, čo sa nazývajú „aktívni veriaci“. To, že nám je Ježiš od detstva taký blízky, ako bol svojim rodákom v Nazarete, ešte nemusí znamenať, že ho prijímame vo viere a s vierou, že nehovoríme iba o ňom, ale aj s ním.

Ježiša od prvých chvíľ verejného pôsobenia popri nadšení sprevádzalo aj odmietanie, intrigy, snaha zabiť ho. Bol znamením protirečenia, jedným na pád, iným na povstanie. Smutný koniec Ježišovej prítomnosti medzi svojimi v Nazarete bol hneď

Oznamy

Úžasná fotografia z Haiti, nedotknutý kríž a zrútený kostol

Minulú nedeľu sa konala zbierka na pomoc postihnutým v Haiti. V našej farnosti sa na tento účel vyzbieralo **1 158,68 €** (34 906,40 Sk). Za vaše milodary, štedrosť a ochotu pomôcť postihnutým vám vyslovujeme úprimné: „Pán Boh zaplatí!“

- V utorok 2.2.2010 je sviatok Obetovania Pána. Pri svätej omši budeme požehnávať sviečky (hromničky).
- V stredu 3.2.2010 je spomienka na sv. Blažej, biskupa a mučeníka. Po sv. omši budeme udeľovať svätoblažejské požehnanie.
- Vo štvrtok 4.2.2010 je prvý štvrtok v mesiaci. Tento deň je dňom modlitieb za duchovné povolania a za misie v našej farnosti.
- V piatok 5.2.2010 je prvý piatok v mesiaci. Spovedať budeme od pondelka do štvrtka od 16.30 h. a v piatok už od 16.00 h.
- V sobotu 6.2.2010 je prvá sobota v mesiaci alebo fatimská sobota. Po skončení svätej omše sa budeme modliť fatimský posvätný ruženec.
- V nedeľu 7.2.2010 je prvá nedeľa v mesiaci. Na modlitbu posvätného ruženca o 14.00 h. pozývame všetkých členov Živého ruženca a po litániach sa uskutoční mesačná výmena ružencových tajomstiev.

na začiatku predzvestou Golgoty. Ale aj vzkriesenia. Už tu sa ukázal mocnejší ako tí, čo si želali jeho smrť. Pokojne prešiel medzi nimi a odišiel, aby na iných miestach plnil poslanie, ktoré mu zveril Otec. Zlobu riešil tým, že ďalej konal dobro, nenechal sa vťahnuť do hry svojich protivníkov.

To sú najmenej dve veľmi aktuálne posolstvá aj pre každého z poslucháčov evanjelia tejto nedele. Opisovaná udalosť sa totiž nestala len raz v Nazarete. Stáva sa dosť často aj v našom živote. Udalosť nám kladie otázku, či na to, čo o Ježišovi viem, odpovedám skutkom, či veriť pre mňa znamená konať. Viem si spomenúť aspoň na pár príkladov z uplynulého týždňa? A druhé posolstvo zaznieva z Ježišovho pokojného odchodu, keď sa rozhodol prejsť cez rozhnevaný dav. Chce to Božiu pomoc a silu, aby sme sa nenechali vyprovokovať do hádok, násilného presvedčania, či odradiť pre neporozumenie a zlobu druhých. Naším poslaním je konať dobro, nie odstraňovať zlo. Kde je veľká tma, poslúži aj sviečka, malý dobrý skutok, príklad, povzbudenie. Ježiš konal pokojne až do konca, lebo vedel, že je s ním Otec, že plní jeho vôľu. Predpokladom takéhoto pokoja je modlitba - živý rozhovor s Bohom, posilňujúci vedomie, že Boh je stále pri nás.

I tieto výzvy možno prijať, ale aj odmietnuť. Teraz je rad na nás.

Marián Gavenda

Sväté omše v 4.týždni cezročného obdobia (C)

1.II. pondelok

17.00 Za + Zdenku Peškovú (30 dní)

2.II. utorok - Obetovanie Pána - Hromnice

17.00 Za + Jozefínu Macákovú a rodičov

3.II. streda

17.00 Na poďakovanie za prvý rok života

4.II. štvrtok

17.00 Za + Alexandra

5.II. piatok - Prvý piatok

17.00 Na poďakovanie za Božiu pomoc a za zdravie (Polakovičová)

6.II. sobota

8.00 Za + Štefana Kráľoviča (3. výročie)

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

7.II. 5. Nedeľa v cezročnom období (C)

8.00 Za + Rudolfa a Alojzia Polakovičových

Lektori: Jurčovičová, Jelínek

9.15 Za farníkov

Lektori: Slovák, Pešková

Liturgický kalendár

1.II. pondelok	sv. Tryfón, mučeník
2.II. utorok	Obetovanie Pána (Hromnice) - sviatok
3.II. streda	sv. Blažej, biskup, sv. Oskár, biskup
4.II. štvrtok	sv. Ondrej Corsini, biskup, sv. Veronika
5.II. piatok	sv. Agáta, panna a mučenica – prvý piatok
6.II. sobota	sv. Pavol Miki a spol., mučeníci

FEBRUÁR 2010

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby všetci vedci a intelektuáli úprimným hľadaním pravdy dospeli k poznaniu pravého Boha.

Misijný: Aby Cirkev poznala svoje misijné poslanie, verne nasledovala Krista a ohlasovala jeho evanjelium všetkým národom.

Úmysel KBS: Aby kňazi rástli v obetavej službe zverenému Božiemu ľudu a v stíšení a sústredení praktizovali prípravu pred prinášaním najsvätejšej obety

Anjel *Cti*

Keď sa o človeku povie, že je čestný, myslí sa tým, že je poctivý a slušný. Môžeme mu dôverovať. Prapôvod slova česť pochádza zo slov „oplachovať, čistiť“. Ešte dnes hovoríme o „očisťovaní = čistiť, vyčistiť, polepšiť“. Kto je čestný, je očistený od všetkých vnútorných a vonkajších škvŕn. Prešiel vodným kúpeľom sebazpoznávania a zmyl všetko, čo kalilo jeho prapôvodný obraz. Keď hovoríme o „rýdzom zlate“, myslíme tým zlato, ktoré je očistené od všetkých cudzích prímiesí. Je pravé a nefalšované. Čestný človek je teda tiež očistený od všetkých vedľajších úmyslov, intríg, od pletiek a klamstiev. Je oslobodený aj od vplyvu iných. Neriadi sa očakávaniami druhých. Žije podľa svojej čestnej duše. Robí presne to, čo mu vnuká jeho vlastná duša. Žije svoj život primerane a nedal sa pokriviť, či už vyhlídkou na postup v kariére, alebo preto, aby bol u iných obľúbený. Žije tak, ako mu to diktuje jeho JA. Je jednoducho taký, aká je jeho duša.

Anjel cti je príbuzný s anjelom úprimnosti. Úprimnosť je ešte niečo iné ako poctivosť. To, čo je neúprimné, nie je klamárske. Je to skôr vyumelkované, nepreciténé, prispôbené. Pri niektorých ľuďoch má človek dojem, že svojimi rečami kopírujú niekoho iného. Nevystupujú v harmónii so svojim vnútnom, ale podľa toho, čo odpozorovali od niekoho iného. Úprimné je správanie, ktoré bezprostredne vyvierá zvnútra. Úprimnosť je prirodzenosť. Nietzsche obdivoval tento postoj zameraný na úprimnosť. Heidegger od neho odvodil pojem „pôvodnosť“. Sartre a Gide ho prekladali francúzskym slovom *authenticité*. Byť autentický, pôvodný, je pre dnešného človeka vysoký ideál. Autentický je ten, kto je „sám sebou“ (= *autos*), ktorý je autorom, pôvodcom samého seba (= *authentés*). Čestný človek je ten, ktorý je úplne sám sebou. Ktorý je očistený od nečistôt, štylizácií a od akejkoľvek vyumelkovanosti. Čestný človek je autentický. Nežije podľa cudzích predstáv. Dieťa je od prírody čestné. Žije preto, že žije. Jestvuje preto, že jestvuje, bez vedľajších úmyslov a falšovania. V nás je túžba vrátiť sa k tejto cti dieťaťa a znova sa zhodovať s týmto prapôvodným a nefalšovaným obrazom.

Keď sa na seba poctivo pozrieme, objavíme v sebe mnoho nečestného. Vo svojich slovách sme závislí od očakávaní druhých. Jednoducho, nehovoríme to, čo cítime. Skôr chceme niečo dosiahnuť. Hovoríme tak, aby sme dostali to, čo chceme. Máme úmysly. A často to veru nie sú nijaké čestné úmysly, ktoré spájame s našimi slovami a s naším konaním. V našej láske k blíznym odhaľujeme vedľajšie úmysly. Chceme vyzeráť dobre pred druhými. Spoznávame, že rovnako chceme dobre vyzeráť aj sami pred sebou. Do všetkých našich rečí a činov sa vkrádajú postranné úmysly, zaplieta sa tam niečo, čo odporuje nášmu čestnému JA.

A zároveň je v nás aj túžba po tejto cti, túžba po tom, aby sa všetko, čo hovoríme, zhodovalo s našou podstatou, aby všetko, čo robíme, prúdilo z našej lásky, a nie z našej vypočítavosti. Niektorí ľudia sú sklamaní sami sebou, keď sa poctivo pozrú do svojho vnútra. Anjel cti by nám chcel ukázať, že v nás nie sú len mnohé cudzie prísady, ale že je tam aj poctivé jadro. Anjel cti by ťa chcel ochrániť pred tým, aby si sa videl iba čierno. Tvoje najvnútornejšie jadro je dobré. Je čestné a čisté. Dôveruj svojej cti a teš sa z toho, keď pocítiš, že niektoré tvoje slová sú naozaj myslené čestne, že niektoré tvoje úmysly sú naozaj čestné a že niektoré veci robíš bez toho, aby si sa pýtal na ich účinok. A popros anjela cti, aby ťa vždy znova a znova očisťoval a oslobodzoval od postranných úmyslov a čierňav. Potom sa budeš tešiť z tvojho vnútorného jasnu.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Dobrý Ježišu,

ďakujem ti, že môžem byť znova s tebou. Ďakujem ti, že môžem prísť k tebe so všetkým, aký som, čím žijem a čo prežívam. Ďakujem ti, že na našej púti vesmírom, ktorou ide naša planéta Zem, kráčaš s nami. Velebím ťa, Ježišu, Pán neba i zeme, Pán našich životov.

Dnes by som chcel byť spolu s apoštolmi na širom mori. Veď keď sa strhla búrka, loď sa začala nebezpečne potápať. V tej beznádejnej situácii sa obrátili na teba a prosili ťa: Pane, nedbáš, že hynieme?

Pane, nemusíme byť ani na mori a denne spoznávame a skusujeme, ako sme ohrození, v akej beznádeji, v akom nebezpečenstve sa nachádzame. Jednoducho hynieme. Čo všetko nás ohrozuje? Čo všetko nám naháňa strach? V čom všetkom stretávame bezradnosť? Je to strach z vojen, strach z neistoty, strach z hladu, z náhle a nevyliciteľnej choroby, z planetárnej smrti. Je to strach z prírodných katastrof, strach z terorizmu, strach zo znečistenia životného prostredia, strach z ozónových dier, strach zo staroby, zo straty zamestnania, zo smrti, strach zo života detí, z nevery životného partnera. No nie menej strach zo šírenia falošného vnímania života, strach z islamu, siekt, strach z prestarnutia obyvateľstva, strach z kultúry smrti, sebeckta a svojvôle, strach z podvodov, strach z násillia, strach zo seba samého. A mohli by sme, Pane, pokračovať, strach na úrovni národa, strach na úrovni Cirkvi, strach v manželstvách, v rodinách, v spoločenstvách, strach v srdci každého jedného z nás. To všetko mocne volá a kričí: Pane, hynieme, nedbáš o to?!

Pane, ako by som sa na mieste apoštolov zachoval ja? Azda inak? Alebo rovnako ako oni? Avšak teraz, Pane, robím to, čo apoštolí: dovolávam sa ťa, budím ťa a nechápavo ti vyčítam: *Nedbáš o nás? Nevidíš, Pane, čo sa s nami deje? Nevidíš všetky tie nebezpečenstvá? Ako je možné, že nás ponechávaš napospas tomuto všetkému, v takejto náročnej situácii? Nerozumieme tomu, búrime sa, hneváme sa, sme sklamaní i rozčarovaní.*

Zaujímavé je na tom, Ježišu, to, čo vidíme aj na samotných apoštoloch v tejto evanjeliovkej udalosti. Práve beznádejné situácie privádzajú človeka k osobnému stretnutiu s tebou. Ťažkosti, bieda, zlyhanie, bezmocnosť, bezradnosť, hriešnosť privádzajú ľudí k tebe. Ako je to so mnou? Myslím na teba iba vo svojich problémoch, životných krížoch, ťažkostiach, alebo vo všetkých situáciách života?

Pane, z evanjeliovkej udalosti ma oslovuje to, že hneď vstávaš na volanie apoštolov a burácajúce more utícha. Oslovuje ma aj to, čo im pripomínaš, čo im ty vytýkaš, na čo ich upriamuješ - *Prečo sa bojíte, ešte stále nemáte vieru?*

Pane, ako necítiť strach a ako nezakolísat vo viere v takýchto situáciách?

Ako sa nebať, ako nepochybovať? A predsa sa dožaduješ odvahy, viery a dôvery. Aj mňa sa dnes pýtaš:

Ešte stále nemáš vieru?

Ježišu, nedaj mi zabúdať na to, čo je záchranou a východiskom zo všetkých mojich bezradností.

Posilňuj moju vieru, keď ma premáha strach zo seba, z druhých, zo sveta, strach o život, o Cirkev, o manželstvá, o rodiny, o mládež, o deti, o starých ľudí...

Ježišu, daj mi milosť nechať sa viesť vierou a dôverou v teba, v tvoje slovo, v tvoje evanjelium.

Ježišu, čisti, prosím, môj pohľad na všetky strachy mojej duše, môjho srdca, mojej mysle, môjho tela. Očisťuj môj pohľad na svet, Cirkev a všetko, čo sa deje okolo mňa.

Ježišu, daruj mi milosť, aby skrze vieru v teba a v tvoje slovo som sa dostával

k svetlu v mojich tmách,

k sile v mojej bezmocnosti,

k dôvere v mojich pochybnostiach,
k istote v mojich neistotách,
k nádeji v mojich bezradnostiach,
k odhodlaniu v mojich zaváhaniach,
k pohľadu na teba v mojej bezvýhodiskovosti,
k odvahe v mojom strachu,
k odpusteniu v mojich zraneniach,
k pokoju v mojich životných búrkach,
k pokore v mojej pýche,
k veľkodušnosti v mojom pokušení byť skúpy,
k zdržanlivosti v mojich telesných vášňach, k slobode v mojich závislostiach, k sebaovládaniu v mojom hneve, ku konaniu v mojej ochabnutosti, k láske k môjho sebeckva.
Daj, aby som sa dostával vždy k tebe vo všetkom čo ma postretne a keď ma všetci opustia.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

PREKÁŽKY Čím dlhšie sme spolu s kamarátmi jazdili na skatebode, tým nám to šlo lepšie. Naučili sme sa za jazdy vyskakovať pol metra do vzduchu, šťastne dopadnúť a bez prestávky pokračovať v jazde. Málokedy sme spadli.

Po čase sme však zistili, že aj keď sme vedeli vyskočiť takmer pol metra do výšky, stačila celkom malá prekážka, napríklad 3 - 4 centimetrový zvyšok z plastovej slamky, a my sme boli na zemi. V čom bol problém? Aj keď sme vedeli dobre skákať, malá prekážka spôsobila pád.

Naučil som sa, že keď chcem prekážku prekonať, musím hľadiť priamo pred seba a vyskočiť, akoby tam nič nebolo. Kým pozerám priamo dopredu, všetko je v poriadku. Keď si však všimnem prekážku, veľmi rýchlo urobím chybný krok a som na zemi.

Možno práve to je spôsob, ako sa vyrovnáť s prekážkami, ktoré nás v živote stretávajú. Kým vidíme cieľ a zrak dvíhame hore, všetko ide OK. Keď však na to zabudneme, začneme premýšľať o prekážkach a problémoch, veľmi ľahko sa potkneme a spadneme.

*Ten, ktorý ťa stvoril, ťa aj poniesie –
dokonca i ponad priepasť.*

— Johanna von Bismarcková

lectio divina

Potrebná viera, ktorú od nás Ježiš vyžaduje

Lk 4,21-30

²¹On pokračoval: Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli. ²²Všetci mu prisviedčali a obdivovali jeho láskavú reč, ktorá plynula z jeho úst. A hovorili si:

Či to nie je Jozefov syn? ²³A Ježiš im hovoril: Iste mi poviete toto príslovie: Lekár, uzdrav sám seba! Aj tu, vo svojej domovine urob to, o čom sme počuli, že sa stalo v Kafarnaume. ²⁴On však povedal: Amen, hovorím vám, že nijaký prorok nie je vzácny vo svojej domovine. ²⁵Pravdu vám hovorím: Za čias Eliáša, keď sa nebo na tri roky a šesť mesiacov zavrelo a v celej krajine nastal veľký hlad, bolo v Izraeli mnoho vdov. ²⁶Ale Eliáš nebol poslaný k nijakej inej, iba k vdove do sidónskej Sarepty. ²⁷A za čias proroka Elizea bolo v Izraeli mnoho malomocných. No nikto z nich nebol očistený, iba Námán zo

Sýrie. ²⁸Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev. ²⁹Vstali a hnali ho von z mesta. Vyviedli ho až na kraj vrchu, na ktorom bolo postavené ich mesto, aby ho odtiaľ zhodili. ³⁰Ale on sa spomedzi nich vytratil a vzdialil sa.

Ďalšie čítania - Jer 1,4-5.17-19; Ž 71,1-6.15.17; 1Kor 12,31 - 13,13

ČÍTANIE:

Čítanie tohto týždňa nadväzuje na úryvok, ktorý sme začali rozoberať minulý týždeň. Ešte stále sme v synagóge v Nazarete, ale ovzdušie sa dramaticky mení. Od údivu nad Ježišovými milými slovami (verš 22), cez zachvátenie hnevom až po vyvedenie Ježiša na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené (verše 28-29).

Hoci boli Izraeliti uveličení nad Ježišovým učením a jeho pozoruhodným výrokom, že Izaiášovo proroctvo sa naplnilo a on je Mesiáš, nemali ani malý kúsok viery a neprijali ho. Jednoducho, nemohli prijať pravdu, že tesárov syn a Mesiáš sú jedna a tá istá osoba.

Ježiš im pripomenul Eliáša a Elizea, ktorí zažili to isté ako on. Títo veľkí proroci tiež trpeli pre neveru a pochybnosti svojho vlastného ľudu.

Eliáš bol prvým veľkým prorokom, cez ktorého Boh pôsobil a volal ľudí k sebe. Eliáš prorokoval obdobia sucha kráľovi Achabovi. Keď nastali tri roky sucha, Boh použil na záchranu Eliáša havrana, nečistého vtáka, a cudzinca. Libanonská žena uverila Eliášovi a cez ňu Boh zachránil proroka. Nijaký Izraelita mu nepomohol.

Elizeus, Eliášov nástupca a prorok, vyliečil Námána, sýrskeho vojenského generála, z hroznej kožnej choroby. Námán urobil presne to, čo mu Eliáš nakázal, napriek tomu, že bol presvedčený, že to bolo bláznivé. Bol úplne vyliečený a uveril.

Neprekvapuje, že Ježišove slová obyvateľov Nazaretu nazlostili. Veľmi sa pohoršili, keď ich Ježiš porovnával s neveriacimi Izraelitmi z doby Eliáša a Elizea. Preto sa rozhodli, že sa zbavia problému tým, že Ježiša zabijú.

Ľudia v synagóge boli veriaci Židia, ktorí dodržiavali Sabat, deň Pána. Ale oni neboli ľuďmi viery, a preto Ježiša odmietli. Videli v ňom len „miestneho chlapca“, a nie Spasiteľa ľudstva, a tak odmietli možnosť stať sa jeho nasledovníkmi.

MEDITÁCIA:

* Čo sa môžeme naučiť z tohto úryvku? Aký typ viery od nás Ježiš očakáva? Nestačí sa nám zúčastniť na omši a počúvať kázne bez toho, že by sme tomu uverili.

* Čo sa môžeme naučiť z týchto dvoch príkladov, ktoré nám Ježiš dáva v podobe vdovy a Námána? Tieto príbehy si môžeme prečítať v 1Kor 17,8-16 a 2Kor 5,1-14.

* Ako môžeme svojej viere pomôcť rásť? Ako môžeme začať žiť vieru, ktorú Ježiš od nás očakáva?

MODLITBA:

Modlime sa čítaním veršov Ž 71. Prosme Boha o možnosť povedať druhým, aký je úžasný a ako nám pomohol.

KONTEMPLÁCIA:

Prečítajme si niekoľkokrát 1Kor 12,31 - 13,13. Spočínme v harmónii s Bohom a dovolme mu v sebe jemne odhaliť miesta, v ktorých môžeme rásť vo svojej viere, nádeji alebo láske.

Uvažujme o úžasných slovách, ktoré Boh povedal prorokovi v Jer 1,4-5.17-19. Ktoré slová vás zasiahli najviac? Čo sa vám asi Boh snaží týmito slovami povedať?

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku